

Sygn. akt III CSK 63/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. D.
przeciwko M. W. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 września 2015 r., którym Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 lutego 2015 r. w ten sposób, że uznał za bezskuteczną w stosunku do powódki umowę sprzedaży zawartą przez pozwanego w dniu 18 czerwca 2013 r. z A. M. i I. M., której przedmiotem było spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr [...] w budynku nr [x] na os. C. w K., celem zaspokojenia wierzytelności przysługującej powódce wobec P. M. w kwocie 145 360,52 zł z odsetkami, wynikającej z postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 1 lutego 2012 r., I Ns [...], zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem tego Sądu z dnia 11 marca 2013 r. Powołując się na obie podstawy z art. 398³ § 1 k.p.c., pozwany wniósł o „...zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie apelacji strony powodowej...”, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące przesłanek odpowiedzialności nabywcy korzyści majątkowej (osoby czwartej) uzyskanej przez

osobę trzecią nieodpłatnie od dłużnika, wynikających z treści art. 528 i 531 § 1 k.c. Dodał, że kwestia ta została omówiona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r., IV CSK 222/13, lecz na gruncie tego wyroku Sąd Apelacyjny zaprezentował dwa wykluczające się poglądy prawne. Poza tym, zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny - w zestawieniu z brzmieniem art. 531 § 2 k.c. i pełnym tekstem uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r. - popełnił błąd w rozumowaniu, a ponadto wystąpił dalece przeciw zasadom rządzącym postępowaniem dowodowym przed sądem drugiej instancji.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne, sprowadzające się do wskazania na potrzebę wyjaśnienia przesłanek wynikających z art. 528 i 531 § 1 k.c., z dodaniem, że kwestia ta nie posiada bogatego orzecznictwa, ale została omówiona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r., IV CSK 222/13, nie czyni zadość przytoczonym wymaganiom. Podniesiony problem nie ma waloru nowości, sam skarżący bowiem zauważa, że został on przez Sąd Najwyższy omówiony w powołanym wyroku. Uszło przy tym uwagi skarżącego, że przesłanki odpowiedzialności wynikające z przepisów art. 528 i 531 k.c. były niejednokrotnie

przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, o czym świadczą m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r., III CZP 1/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 143 i z dnia 24 lutego 2011 r., III CZP 132/10, OSNC 2011, nr 10, poz. 112 oraz wyroki z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00, nie publ., z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 330/06, nie publ., z dnia 29 maja 2009 r., V CSK 77/07, nie publ., z dnia 14 maja 2010 r., II CSK 545/09, nie publ., z dnia 25 lutego 2012 r., I CSK 139/12, nie publ., z dnia 11 maja 2012 r., II CSK 548/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 19, z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 96/12, nie publ. i z dnia 24 września 2015 r., V CSK 667/14, Biuletyn SN 2015, nr 12, s. 13.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Wywody nawiązujące do problemu uznanego za istotne zagadnienie prawne nie mogą przekonywać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, natomiast pozostałe zmierzają przede wszystkim do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny dowodów, a w ślad za tym ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, przy czym znaczna część tych wywodów jest prowadzona z pominięciem zakazu ustanowionego w art. 398³ § 3 k.p.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.